

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣΤΕΡΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ένας άτακτος γάμος. Το ταξίδι με τη θαλαμηγό στο Ρήνο. Το πετάμι άγριεύει... Τά γλέντια των έκπομπωριούχων. Η μυστηριώδης επιστροφή. Το μπουκαλάκι με τον ριζέρ. Αυτοκτονία, δυστύχημα ή έγκλημα; «Όλο το Παρίσι άναστατώνεται. Οι πέντε γάμοι του Έδουαρδ. Πεντακκίσις φράγκα έ μάρτυς. Οι μυστηριώδεις τυμβωρχει, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΝΕ. μυστικές υποθέσεις σκανδαλώδεις, αλλά και έξαρστικά σκοτεινές συγχρόνως, που συνκλονίζουν σε διάφορες εποχές την κοινή γνώμη και χρησιμοποιήσαν έπειτα με την πάροδο του χρόνου, χωρίς όμως και να πάφουν να αποτελούν τραγικά αίνιγματα.

Μία τέτοια υπόθεση συντάραξε το Παρίσι, λίγα χρόνια πριν από τον τελευταίο μεγάλο πόλεμο. Πρόκειται για το μυστηριώδη και παράδοξο θάνατο ενός άστερου της Γαλλικής σκηνής, μιάς θεατρικής γυναικας που έλαμψε επί μιά περίοδο στον παρισινό ορίζοντα, της Γενεβιέθς Λαντέλι.

Τόν Ιούλιο του 1911, ή ώραία Γενεβιέθς Λαντέλι, ή «Μικρή βασιλίσσα», όπως την αποκαλούσαν οι Παρισίνοί, άποσηθη εαρινά άπό το θέατρο. Το Παρίσιο κοινό, που είχε ξετρεφθεί μαζί της και την είχε λατρεύσει, την έψαξε έντολά άποσώδητα. Ό άνθρωπος που τού την είχε στέρσει, ήταν ένας Ξαλισητός εισοδηματίας, ένας άπό τους ίδιους της μεγάλης Παρισινής έφημερίδος «Ματέν», ο Άλφρέδος Έδουαρδς. Άυτός έπαισε τη Ζαντίνα να εγκαταλείψη το θέατρο και να τον παντρευτεί, λαφ' όλη την τρομακτική διαφορά της ήμισιας τον, γιατί ο Έδουαρδς στην έποχή εκείνη ήταν παρικόνο άπό 50 χρόνων και ή Γενεβιέθς μονάχα είκοσι δύο!

Άγων καιφά έπειτα άπό τον γάμο τους, ο Έδουαρδς και ή νεαρή του γυναίκα, μαζί με πέντε φίλους τους, ταξίδευαν για λόγους άναψυχής κατά μέρος του Ρήνου, με την πολυτελέστατη θαλαμηγό τους, την «Άγλατιμένη», όπως την έλεγαν.

Ό καιρός ήταν θαυμάσιος στην άρχή. Μα τό άπογευμα της 16ης Ιουλίου ο Ρήνος άνοιξε Έξαφνα... Τό σφαιμα του έγινε βία, ό άνεμος φρόσθε, τά κωμάτα του άνέθαναν πολύ ψηλά.

Όσοσο, οι έπιβάτες της «Άγλατιμένης» δέν κοιμόντονταν για την τραγωδία. Άπό το διασώδαζαν μέσα στο μεγάλο σαλόνι της θαλαμηγού.

Η σαλίνα είχε φέρσει άφθονη και άλο οι συνδιατημένες ήταν πελά Ξαλισημένο. Όσοσο, άν και είχε νεχτώσει πελά, τό γλέντι Ξαλισηθώσε άόρια τρέλλο...

Κατα τις έντεκα τό βράδυ, ή ώραία Γενεβιέθς σηκώθηκε άπό τό τραπέζι, για ν' άποσηθη στην κωκίνα της. Τού κάκου οι συνδιατημένες προσάθηκαν να την κρατήσουν. Η νεαρή γυναίκα τούς άπάντησε πως άισιανόταν άπαραιτήτη την άνάγκη να άνασηθη λιγάκι. Πήγε λοιπόν στην κωκίνα της και κλείδωσε άπό μέσα και γδύθηκε. Έπειτα φόρεσε ένα πολυτελέστατο κωκινό κ' έλινσε τό μαλλιά της, τά όποια χόθηκαν σε κωμάτα κατάξενθα άπάντο στούς άλιβαθρώνους όμων της.

Κάθως κωτάειν έπιτόξ σ' ένα μικρό γραφείο, πήρε ένα κωμάτι χαρτί και άρχισε να γράφη:

«Άγαπητέ μου Άνδρέα...»

Μα άμέσως άφησε τό γραφείο, σηκώθηκε άνοιγοντας ένα έπίγραφμο κωκίλιο που είχε προστάει και που περιείχε ένα πολύ όργο και άνιπνεσε ήδονά. Ήταν αϊθέρας, γιατί ή Γενεβιέθς είχε τό πάθος της αϊθερωνας.

Με τά μάτια προσηλωμένα τόσα στο νερό, ή Γενεβιέθς προχώρησε και άνοιξε τό αδερμένο διάγραμμα ενός μικρού Ξέστου της κωκίνας. Κ' άκομωπιόμενη εκεί, κάθισε τό βλέμμα της στα μάθηρα νερά του ποταμού, που κολούσαν κάτω της και έπάνο στα όποια καθορμύζονταν τά φώτα της θαλαμηγού.

Κάθως μέσα σε σέφρεις νωσταλιγές, θλιβρές σέφρεις, Όρισίμως είχε μετανοήσει για τό γάμο της. Ό γάμος αυτός μ' ένα γέρο παλιωμένο έκπομπωριούχο, της φανόταν πως δέν διεύερε κατά τίποτα άπό μιά νόμιμη άφροαστολήσια... Σηλογιστρες έπειτα τον άνθρωπο που άγατώσε, τον Άνδρέα, στον όποιο είχε άρχισι να γράφη όπισώμενος. Πώς ήταν ο Άνδρέας αυτός; Νά, τί δέν μπόρεσε τού να Ξαλισηθώθ. Και έπειτα, Έξαφνα...

Η όρα ήταν άνορθός μιά άπό τά μεσάνυχτα.

«Έίχαμε διασκεδάσει εκείνο τό βράδυ, καθήσθε λίγες μέρες άφώγότερα στην άνάχωρη ένας άπό τούς έπιβάτες. Κατά τη μιά άπό τά μεσάνυχτα, σηκωθήκαμε για να πάμε στις κωκίνας μας... Έξαφνα τότε άκούσαμε μιά πινγκνή κραυγή. Άμέσως όλοι πεταχθήκαμε άπάνο στη γέφυρα, και τότε παρατηρήσαμε ότι ή Γενεβιέθς Λαντέλι δέν ήταν πελά μεταξύ μας!»

Πράγματι, ή ώραία Γενεβιέθς δέν βρισκόταν πελά έπάνο στη θαλαμηγό. Όταν οι έπιβάτες Ξεφσαν στην κωκίνα της, τη βρήκαν άδεια. Και την έπομένη, όλόκληρο τό Παρίσι είχε άνασταθεί. Ένα τηλεγράφημα άνήγγειλε, ότι ή ώραία Γενεβιέθς, ή «Μικρή βασιλίσσα», είχε πέσει στον ποταμό και είχε πνεί... Τρεις μέρες άφώγότερα, βρήκαν στο Ρήνο τό πτώμα της!

Ποτέ, κωκίνα υπόθεσι δέν έφροκάσε τόσο θόρυβο, όσο ο θάνατος της Γενεβιέθς. Τί ήταν; Αρτοτονία, δυστύχημα, έγκλημα; Η κοινή γνώμη δέν ήθελε να πιστεύη, λαφ' μονάχα τό τελευταίο. Και ή ύπόθεση όλων έσπεραν έπάνο στον Έδουαρδς. Γιατί; Τί στοιχεία ύπάρχαν; Τίποτε! Μά ή κοινή γνώμη, όταν παραφέρεται, δέν έχει λογική.

Τό κωστωπολιό έπήρε κ' έδωσε. Ομηθήσαν άμέσως κάθε λεπτομέρεια άπό τη ζωή του Έδουαρδς, που θα μπορούσε να στραφή έναντίον του. Πρώτα—πρώτα τούς άλλεαλιήλους γάμους του. Ό γάμος του με την ώραία Γενεβιέθς ήταν ο πέμπτος κατά σειρά. Για πρώτη φορά είχε παντρευτεί μιά χορεύτρια, μόνο και μόνο για να φουρτίσει τον πατέρα του. Μα δέν άργησε να την χωρίση και να παντρευτεί μιά Ξαδελφή του. Χώρισε έπειτα και μ' αήτη και πήρε την ά δελφή του περιφίμου φυσιολόγου Σαρκό. Μα και μ' αήτη χωρίσε και παντρεύτηκε τη γυναίκα ενός δραματικού συγγραφέως, την όποια κατόρθωσε να χωρίση όλο τον άντρα της. Άφώγότερα την άφησε κ' αήτη, για να παντρευτεί τη Γενεβιέθς, την όποια έλάτρευε.

Μα κ' ο γάμος του με την ώραία Γενεβιέθς είχε γίνει κατά τον παραδόξότερο τρόπο. Μία μέρα, στη Ρουέν, ο ιδιοκτήτης ενός ταπεινού Ξενοδοχείου κωτά στο σταθμό, έδέχθη την έπίσκεψη ενός Ξένου με άριστοκωτικό ντύσιμο, ο όποιος τον ρώτησε: — Έρχεστε μ' υού νοικιάσετε ένα δωμάτιο; — Μάλιστα, κώμε. — Πολύ καλά. Τό νοικιάζω για τέσσερες μέρες. Θα σάς πληρώσω προκαταβολικά.

Και έβγαλε και πλήρωσε τον κατόπληρο Ξενοδόχο. Στο βράδυω δεφτείρε που τό παρουσίασαν, έγραψε τό όνομα του: «Άλφρέδος Έδουαρδς, τέως διευθυντής της «Ματέν».

Ό άρτελής Ξενοδόχος κόντευε να μιν πιστευη πελά στα μάτια του.

Τρεις μέρες πέρασαν, χωρίς ο ύψηλλος Ξένος να Ξαλισηθώσε στο δωμάτιο, για να μω χορμύσειον ως μάρτυρες; Άίλω πεντακόσια φράγκα στον κωθένα!

Ό Έξοδόχος βρήκε άμέσως τούς μάρτυρες που τού ζήτησε ο Έδουαρδς: τον έαπό του πρώτα, έναν κωκιδάρη, έναν μπακάλη κ' έναν Ξυλοργό. Και την έπομένη έβγαλαν οι γάμοι του Έδουαρδς με την ώραία Γενεβιέθς, χωρίς ποιη και χωρίς τελετές!...

Όλα αυτά τά παράξενα περιστατικά, τά όποια ο πολύς κόσμος μάθαγε τόρα για πρώτη φορά, έμπαλοποιστόνο στη φαντασία του και άποτελούν στοιχεία έπιθωρητικά εναντίον του Έδουαρδς.

Μολιαστά, στο τέλος, ή άνάχωρη έβγαλε άντίθετο πόρισμα. Σύμφωνα μ' αυτό, ο θάνατος της ώραίας Γενεβιέθς όφειλετο σε δυστύχημα. Ξαλισημένη άπό τη σαπιάννα και άπό τον αϊθέρα, έπεσε άπό τό διάγραμμα του Ξέστου της κωκίνας της και παρεσέρθη άπό τον μιάτι που είχε νοικιάσει. Μία μέρα όμως Ξαναγύρισε στη Ρουέν, μαζή με μιά χωριτομένη γυναικόνα.

— Άκουσε, αήτε μου, έλεε στον Ξενοδόχο. Θέλω να παντρευτώ αϊθω, έδώ στη Ρουέν. Μπορείς να μω βρής τέσσερες έντιμους άνθρώπους, για να μω χορμύσειον ως μάρτυρες; Άίλω πεντακόσια φράγκα στον κωθένα!

Ό Έξοδόχος βρήκε άμέσως τούς μάρτυρες που τού ζήτησε ο Έδουαρδς: τον έαπό του πρώτα, έναν κωκιδάρη, έναν μπακάλη κ' έναν Ξυλοργό. Και την έπομένη έβγαλαν οι γάμοι του Έδουαρδς με την ώραία Γενεβιέθς, χωρίς ποιη και χωρίς τελετές!...

Όλα αυτά τά παράξενα περιστατικά, τά όποια ο πολύς κόσμος μάθαγε τόρα για πρώτη φορά, έμπαλοποιστόνο στη φαντασία του και άποτελούν στοιχεία έπιθωρητικά εναντίον του Έδουαρδς. Μολιαστά, στο τέλος, ή άνάχωρη έβγαλε άντίθετο πόρισμα. Σύμφωνα μ' αυτό, ο θάνατος της ώραίας Γενεβιέθς όφειλετο σε δυστύχημα. Ξαλισημένη άπό τη σαπιάννα και άπό τον αϊθέρα, έπεσε άπό τό διάγραμμα του Ξέστου της κωκίνας της και παρεσέρθη άπό τον

Η Γενεβιέθς Λαντέλι (Σκίτσο της εποχής)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

ΠΛΑΪ ΣΤΟΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟ

ΥΧΤΩΝΕ...

Ο Χερμετέλο έβρισε σιγά-σιγά στο χροβάτι του.

Η άρρωστέρα τον είχε προσβάλει ξαφνικά, άπάνο στο άθος της ηλικίας του και μέσα σε λίγες μέρες τον είχε καταβάλει δολιχρωτικά αυτόν τον άκοιναστο άνθρωπο, που ήταν άπλωμένος σε τόσες υποθέσεις και που τούξ ξάφνιαζε όλους με τη μεγάλη του άντοχη.

Και όμως ένα μικρό χρονόλογμα τον έφριξε κάτω και τον έκαρδένισε. Τό τέλος του ήταν πικά πολύ κοντά και ίσως ή άλλη μέρα ξημερώνοντας να μην τον έβρισκε ζωντανό.

Όστόσο, ό ίδιος έχοντας άπεριόριστη εμπιστοσύνη στη γρηή του ιδιοσηχρασία, δεν είχε δώσει ποτέ σημασία στον κίνδυνο και δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να άγανακτή για την άρρωστέρα του που τού σταματούσε τη δόξα.

Κοντά του την ώρα αυτή καθόταν ή γυναίκα του και κοιτούσε.

— Στο διάστημα της άσθενείας μου θάχουν έβρει πολλές έπιστολές, της είπε σε στιγμή ό άρρωστος. Θέλω να μου τις διαβάσουν...

— Όχι, τού άπάντησε ή σύζυγός του. Δεν πρέπει να κοιράζεσαι...

Η κνρία Χερμετέλο ήταν μια γυναίκα αλληθινά όφραία, με κανονικά χρονατηριανάκι και με πλούσια καστινάχρωμα μαλλιά. Κίτταξε από ώρα ώρα με προσοχή το σάξυγό της και κρινάταν πως ήθελε να τού μιλήσει, να τού πη κάτι.

Τέλος σηκώθηκε άτ' τη θέσι της και πλησίαζοντάς τον άκόμα περισσότερο, τού είπε :

— Άκουσε... Θέλω να σου μιλήσω, φίλε μου...

Παρ' όλη του την άδυναμία, ό Χερμετέλο άντέληφθη τη σοβαρότητα της φρονηματίας της καθώς και τού τόνου της φωνής της και γ' αυτό άνήσχησε.

— Τι συμβαίνει ; ρώτησε προσπαθώντας ν' άνασκηωθεί. Μήπως δεν έκατέστησαν ή τελευταίες διαταγές μου, μήπως χάσαμε τού χρονατιστήριο ;

— Όχι.

— Τότε λοιπόν έξηγήσου...

Ο άρρωστος έξαντήληξε γρήγορα από τις δυνάμεις που κατέβαλε για να μιλήσει και ξανάπεσε κωριασμένος στο προσκέφαλό του.

Τό προσώπο του είχε γίνει τώρα κνίνο σάν τό χειρ κ' άπάνο του ξεχώριζαν πικά τό σημάδια τού θανάτου.

Η κνρία Χερμετέλο περίμενε λίγο κ' άφόό ό άρρωστος σηήλθε κάτω, τού είπε πάλι :

— Άκουσέ με, γιατί δεν έχομαι κωφό.

Παρ' όλη την κατάρτιση του, ό Χερμετέλο άντανάχτηκε.

— Είμαι τόσο πολύ άρρωστος λοιπόν ; ρώτησε.

ποταμό. "Επειτ' από τό πόρσιμα αυτό, ό θόρνός διήρασε λίγο άκόμα κ' ύστερα έπαισε.

Και όμως ήταν μοιραίο, ή θεοσειά Γενεθίβη να μη μείνη ήσυχη, ούτε μέσα στον τάφο της. Μερικούς μήνες άργότερα, στις 23 Δεκεμβρίου 1911, διεπιστώθη, ότι τό μαυωλείο, που έχρησίμενε ως οικογενειακό τάφος των "Εδοιάρδ, είχε παραβιαστεί. Τερόνοιου είχαν μπει μέσα. Για πού σκοπό ; Άπλούστατα, για να κλέψουν τό πολύτιμα κοσμήματα της θώραξ Γενεθίβης, με τό όποια την είχαν κατέβασει στον τάφο της !

Πέρασαν μερικά χρόνια από τότε. Ο κόμος ξαναδημήρησε τη "Μικρή βασίλισσα, όταν πέθανε κ' ό "Εδοιάρδ, στις 13 Μαρτίου 1914. Για τρίτη φορά, τον Ιούνιο τού 1916, ό κόμος, τού όποιου όλη ή προσοχή ήταν γρημισμένη τότε στον μεγάλο πόλεμο, βρήκε κωφό ν' άσκηλήθη και πάλι με τη θεοσειά Γενεθίβη, γιατί ό τάφος της είχε παραβιαστεί και πάλι από άγνωστους τυμβωρύχους !

Αυτό ήταν τό τέλος της υποθέσεως Λαντέλι. Μία μέρα, τόρα τελευταία, ένας δημοσιογράφος κινήθηκε από την περιέργεια να πάη να ιδη τό μαυωλείο όπου κοιμάται ή "Μικρή βασίλισσα. Άνίμεσα στα σιδερένια του κάγγελα, είδε ένα μπουκέτο από φρέσκα λουλούδια. Πούξ να τ' είχε πάη ; Μήπως ό μωτηριώδης έξείνος "Ανδρέας, τον όποιο ή νεαρή γυναίκα είχε θηφηθεί λίγες στιγμές πριν από τον τραγικό θάνατό της ; Μήπως κανένας περιφρονημένος έφοιτύλος, ό όποιος δεν μπορούε να ξεχάσει άκόμα ; Ή μήπως κανένας ένοχος που μετανοεί ; Η υποθέσεις Λαντέλι κλείνει και τόρα άκόμα πολλές μωτηριώδεις λεπτομέρειες, που είνε μοιραίο να μη διαφωτισθούν ποτέ !...

Η γυναίκα του σάπασε κ' αυτός γύρισε τό βλέμμα του προς άπάνη, γεμάτος άγνοια.

Μπροστά σ' αυτήν τη σακή, τό συναίσθημα τού κινδύνου για πρώτη φορά τού παρουσιάζονταν τόσο φοβερό. Κι' έξαφνα, ό ισχυρός αυτός άνθρωπος, άρχισε να κλάη.

Η γυναίκα του τον παρακολούθησε με τό βλέμμα της, χωρίς να δείχνη όμως ότι πρόσεξε τον τρώμο του.

— Έχω μία έξομολόγησι να σου κάνω, έξακολούθησε.

Ο έτοιμοθάνατος όμως έκανε ένα κνίμα άδιαφορίας και δεν της άπάντησε. Έκείνη τη στιγμή δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο, παρά τη θέσι του, τη θέσι του που ήταν τόσο άεπιστατική.

Άναστένανε κ' είπε :

— Θα πέθανω λοιπόν ; Είνε δυνατόν αυτό ;

Η σύζυγός του όμως σάν να μη καταλάβαινε τη σκληρότητα που έκλεινε ή έπισηή της, έπανέλαβε :

— Έχω να σου κάνω μία έξομολόγησι... Αυτό ζέθια δεν είν' εύχάριστο να μένα, αλλά πρέπει να ξαλαφρώσω τη συνείδησή μου... Ο άρρωστος, κ' όλη του την έξάντηλη, προστάθηκε να σηκώση τούς ώμους του. Άλλά δεν τό κατόρθωσε.

Η κν. Χερμετέλο όμως, προσκλήμνη πάντα στην ιδέα της, έξακολούθησε :

— Δεν θέλω να φηγής, χωρίς να με συγχωρήσεις... Τι θ' άπογίνω εγώ ύστερα κάτω άτ' τό βάρος τού σφάλματός μου, άν δεν ξαλαφρώθω με την έξομολόγησή μου, που θα σου κάνω;

Ο δισταγμίζοντας έτοιμοθάνατος έτρεψε και απαρταρούσε τόμα.

— Και δεν χρονάζομαι παρά τη δική σου συγχώμη, συνέχισε ή γυναίκα του.

Ο Χερμετέλο όμως τη δέκονε με μία τραγική χρονή :

— Θα πέθανω στ' αλήθεια λοιπόν ; όφραίαξ.

Αυτή όμως χωρίς να φανη πως τον άκουσε, έξακολούθησε με ψυχρή φωνή :

— Άναγκάζομαι αυτή την τελευταία στιγμή να ταπεινωθώ μπροστά σου... Δεν μπορώ να σ' αφήσω να φηγής χωρίς να σου ζήτησω συγχώρηση... Σε λίγο θάναι πολύ άργά... Κι' αυτό θα μ' έκανε να ύποφέρω σ' όλη μου τη ζωή...

Ο Χερμετέλο κουνήθηκε δυνατά μέσα στο χροβάτι του σάν να έννοκοθε τούς σπασμούς της ιστάτης του άγωνίας.

Έκεινη όμως συνέχισε :

— Όφραίω να στά πω όλα, γιατί ή στιγμήξ σου είνε μεταμηνέ...

Ο άρρωστος ζήτησε να σημαζεύτη στην άζηρη τού χροβάτιού, θέλοντας να διώξη από τό τουν τη φροική ιδέα τού θανάτου.

Η γυναίκα του όμως δεν έννοσθε να τον άρήσει ούτε για μία στιγμή ήσυχο. Βιαζόταν να τού έξομολογήθη :

— Λοιπόν, φίλε μου, τού είπε, σε άπάτησα : Με θεοφούσε άνάσθητη στον έφοτα κ' πολλές φορές με κατηγορούσε γι' αυτό... Όστόσο δεν μπορώ να καταλάβω πως παρισώθηκα μία μέρα και παραστρήσα. Σε βεβαίονω όμως ότι μετανοώ κωροτάτα γι' αυτό... Μπορούνα άλλοτε να σου τό κνίμο και να μη σου φανερώσω τίποτε... Άλλά ή σκεπή ότι σου τό κνίμο κωροφό μέχρι τέλους θα μου ήταν μαρτύριο...

Και ή κνρία Χερμετέλο, χωρίς να δείχνη πως ύπονηματιέ τη φοβερή δοκιμασία τού σάξυγού της, τού διηγήθηκε όλη την ιστορία τού σφάλματός της, τού περιέγραψε όλες τις λεπτομέρειες, τού άνέφερε όλα τά περιστατικά.

Μόλις ή κνρία Χερμετέλο τελείωσε την έξομολόγησή της, ξαναβρήκε άμέσως την ηρεμία της κ' ασάνθησε τον έαυτό της ξαλαφρομένη... Γονάτισε τότε μπροστά στο χροβάτι, όπου φηγομαζούσε ό σάξυγόξ της, και προστάθηκε να πιάση τού χέρι του, για να πάρη τη συγχώρησι που ζήτησε.

— Πέξ μου ότι με συγχωρείς... τού είπε. Συγχώρησέ με...

Ο έτοιμοθάνατος προστάθηκε ν' άνασκηωθεί, αλλά και πάλι δεν τό κατόρθωσε.

Τά μάτια του τα θολωμένα ήσαν ξαφνικά την έφρασι της δογής και της μνησνιασίας.

Συγκέντρωσε τότε όλες τις δυνάμεις που τού μένανε και είπε με ύπόκωρη φωνή :

— Άι στο διάβολο λοιπόν !...

Και ξεψόχησε...

ΜΙΑ ΙΔΑΝΙΚΗ ΕΣΤΕΜΜΗΝΗ

Η αυτοκρατειρα Έλισαβέτ (Άνδριάς τού Κέλμερ)

